

[Gottschalck-Hansen.]

at afgiftspligten blev pålagt sælgeren, alt sammen fantasterier, drømme, der ikke har rod i virkeligheden. Til dato har man ikke kunnet påvise et eneste eksempel på, at grundværdistigningsafgiften har øget udbuddet af jord, har gjort den billigere eller lagt den økonomiske byrde over på sælgeren, ligesom man savner bevis for, at denne lovgivning har hæmmet eller modvirket spekulation i handel med jord. Ikke mindst de senere år taler deres tydelige sprog om grundværdistigningsafgiftens manglende evne til at imødegå jordspekulation. Regeringens standpunkt er i enhver henseende hypotetisk og savner bevisførelse, mens den modsatte opfattelse kan dokumenteres ved utallige eksempler fra virkelighedens verden.

Jeg erkender, at provenuet af den første grundværdistigningslov var så beskedent, at det ikke kunne give anledning til hovedbrud eller søvnløse nætter, men i sit princip var loven efter det konservative folkepartis opfattelse i den grad misforstået, at partiet måtte gå imod, så meget mere som man i profetisk klarsyn forudså, hvilke ulyksalige konsekvenser denne lov kunne føre med sig. Tiden, der fulgte, skulle til fulde bevise, at den konservative folketingsgruppe fik ret.

Det er menneskeligt at fejle, men ikke at vedblive dermed. Det gjorde man imidlertid, da loven i 1950 blev gjort til genstand for revision og skærpelse, naturligvis igen mod det konservative folkepartis stemmer. Man fremturede i denne vildfarelse, da loven i 1958 og i 1960 trods alvorlige advarsler fra venstre og fra mit parti fik en yderligere drejning til det værre, derved at man forøgede den procent, som skulle svares af det afgiftspligtige beløb, og forringede de lovfæstede fradrag. Det provenu, der i 1933 androg knap 32.000 kr. at fordele ligeligt mellem staten og de respektive kommuner, er i indværende år budgetteret til godt og vel 80 mill. kr., og såfremt regeringen ikke — formentlig af frygt for et kommende valg og den folkestemning, der kom til udtryk ved jordlovenes forkastelse den 25. juni 1963 — var blevet bange for sin egen skygge og havde stillet forslag om udsættelse af den 13. almindelige vurdering og om den dermed følgende partielle fiksering af grundstigningen, ville provenuet for

det kommende finansår beløbe sig til mellem 200 og 300 mill. kr., penge, der skulle udredes af en ganske bestemt befolkningsgruppe, udpeget efter fuldstændig vilkårlige, urimelige og tilfældige regler.

Men regeringen er blevet bange — og med rette blevet bange — for folkets dom. Det fremgår ganske klart af de bemærkninger, regeringspartiernes udvalgsmedlemmer fremfører i betænkningen over det af venstre og det konservative folkeparti fremsatte forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af grundstigningsskylden, at socialdemokratiet og det radikale venstre mildest talt er usikre over for deres eget standpunkt. Det hedder i betænkningen:

„Et flertal (socialdemokratiets og det radikale venstres medlemmer af udvalget) er af den opfattelse, at det ikke er forsvarligt at tage endeligt standpunkt til forslaget om at ophæve grundstigningsskylden, før det af regeringen nedsatte udvalg angående forenkling af ejendomsbeskatningen har tilendebragt sine undersøgelser.“

Hvad vil det sige, at det ikke er forsvarligt at tage endeligt standpunkt? Er det ikke snarere vælgerens dom, man frygter, end ekspertudvalgets kendelse, man afventer? Finansministeren og regeringspartierne har jo erkendt, at loven — man siger ganske vist i visse tilfælde — virker uheldigt, at den er urimelig, at den ikke opfylder de forventninger, man nærede, og at den diskriminerer enkelte medborgere i forhold til og på bekostning af andre. Som konsekvens heraf søger man at modvirke disse ulemper ved at stille forslag om en fiksering af grundværdistigningen i 1963 og 1964 og, såfremt jeg har forstået den højtærede finansminister rigtigt, af al fremtidig grundværdistigning. Ved at afbøde én uret gør man sig imidlertid skyldig i en anden. Man fjerner et vildskud på fremtidig ejendomsbeskatning, men opretholder og bevarer uretten og uretfærdigheden mod den tusindtallige skare af parcellhusejere og lejere, der i dag er belastet med denne byrde. Finansministeren bør betænke, at det ikke er matadorer, det drejer sig om, men ganske almindelige, jævne mennesker, mennesker, som ved flid og sparsommelighed og ofte under store afsavn har skabt mulighed for at få eget hus, så de, når arbejds-